

Hans Wösten

Drie dikke
vrienden

Kitty, Vlekkie &
Knorretje

Inhoud

1.	KNORRETJE	3
2.	KNORRETJE GAAT NAAR DE STAL	6
3.	HET VERDWAALDE LAMMETJE	9
4.	DE DIERENDOKTER.....	12
5.	DE OUDE RADIO	15
6.	EEN ENG BEEST.....	18
7.	VLEKKIE IS VERKOUDEN.....	21
8.	MIST.....	24
9.	PAARDRIJDEN.....	27
10.	HET ZWEMBADJE.....	31
11.	RUZIE	34
12.	VLEKKIE HEEFT LES	38

1. KNORRETJE

Op de boerderij van boer Jan was het erg druk. Nellie, het varken, stond op het punt haar eerste kleintjes te krijgen. Het kon elk moment gebeuren. Nellie knorde dan ook hard.

“Rustig maar,” zei boer Jan, “het komt wel goed.” Ineens gaf Nellie een flinke gil. Ze gilte nog eens en ja hoor daar kwam het eerste biggetje.

“Ie-iek,” zei het biggetje. Het lag nog maar net op het stro, toen het volgende biggetje zich meldde. Zo ging het maar door, totdat er tien biggetjes op het stro lagen. De biggetjes kregen al snel honger en gingen bij moeder Nellie op zoek naar melk. Op haar buik had Nellie precies tien speentjes, waar melk uit kwam. Al vlug had elk biggetje een speentje gevonden en dronken ze allemaal van de warme melk.

“Goed gedaan Nellie,” zei boer Jan. “ik kom straks nog wel even kijken of alles goed gaat.” En daar ging boer Jan weer, want hij had nog veel te doen. Hierdoor hoorde boer Jan niet dat Nellie nog een keer hard gilte. Plop, er kwam weer een biggetje op het stro terecht.

“Ie-iek,” zei ook dit biggetje en even later voelde ook de nieuwkomer zijn maagje knorren. Het ging op zoek naar de warme melk van moeder Nellie. De speentjes van Nellie waren echter allemaal bezet. Het biggetje probeerde een van zijn broertjes en zusjes opzij te duwen, maar niemand liet zich wegduwen. “Ie-iek, ie-iek,” zei het biggetje nog eens en hij kroop naar de snuit van zijn moeder. Nellie likte hem eens vriendelijk over zijn rug. “ie-iek,” piepte het biggetje weer. Zijn maag begon steeds harder te knorren, maar er was nergens een speentje vrij. Het biggetje begon dan ook zielig te huilen. “Ie-iek,” herhaalde hij nog eens, maar niemand die daar op lette.

Even later liep boer Jan de stal weer binnen en zag het biggetje liggen.

“Nee maar,” zei boer Jan, “dat is er een te veel Nellie. Er was maar plaats voor 10 biggetjes.” Hij pakte het biggetje eens op. Het biggetje voelde ineens de warme handen van de boer en dacht ‘misschien kan ik nu drinken.’ Hij probeerde op een van de vingers van boer Jan te zuigen, maar daar kwam geen melk uit.

“Ie-iek,” zei het biggetje zielig.

“Ach, mijn jongen,” zei de boer. “Heb je zo’n honger? Wacht, ik neem je mee naar binnen. Misschien dat mijn vrouw er iets op weet.” Hij nam het biggetje mee de boerderij in, waar zijn vrouw, boerin Ans, de was deed. “Ans, kijk toch

eens. Nellie heeft een biggetje te veel gekregen. Ze kan er maar tien voeden en dit is spuit elf. Wat doen we er aan?"

"Ach, wat sneu," antwoordde de boerin. "Wacht ik maak een warm flesje melk klaar." Niet veel later dronk het biggetje gulzig uit zijn flesje. Toen hij het leeg had knorde hij van genoeg. "We noemen hem Knorretje," zei de boerin, "omdat hij zo lief kan knorren." Daarop zette de boerin Knorretje in een warm mandje. Het was het mandje van Vlekkie, de jonge hond van boer Jan en boerin Ans.

Een jong poesje keek nieuwsgierig toe. Langzaam liep het poesje naar de mand van Knorretje. Bij de mand aangekomen, keek ze even naar Knorretje en gaf hem een lik.

"Ie-iek," gilde Knorretje. Van schrik sprong de poes een meter de lucht in. "Knor, knor," knorde het biggetje. De poes liep nog eens behoedzaam om de mand van Knorretje heen en sloeg zacht met haar poot op de rug van Knorretje.

"Knor," reageerde Knorretje. De poes vond het een raar geluid. Het leek op het gesnurk van een oud opaasje. Ze sloeg nog eens en deze keer wat harder op de rug van het biggetje.

"Ie-iek," gilde Knorretje nu heel hard en opnieuw sprong de poes van schrik wel een meter in de lucht. De boer en zijn vrouw lachten hartelijk.

"Ja, ja Kitty," zei de boer tegen de poes. "Pas maar op. Knorretje kan heel hard gillen." Uit voorzorg ging Kitty een paar meter van Knorretje vandaan liggen en vanuit die plek hield ze Knorretje in de gaten. 'Wat een rare geluiden komen er uit dat beest,' dacht ze. 'Ik ben benieuwd wat Vlekkie daar straks van vindt.'

Even later klonk er luid geblaf. "Daar zul je Vlekkie hebben," zei de boerin. "Die heeft vast en zeker honger." Ze opende de deur en liet de hond binnen. Vlekkie rende naar zijn etensbak en schrokte het eten naar binnen. Hierna liep hij naar zijn mand, maar... Wat was dat? Er lag een roze hond in zijn mand of... Vlekkie gromde zacht. "Braaf Vlekkie, braaf," zei de boerin. Ze pakte Vlekkie vast en liet hem voorzichtig aan Knorretje ruiken.

'Wat een grappig dik beest,' dacht Vlekkie, 'het lijkt wel een roze ballon.'

Vorzichtig likte hij aan Knorretje. Deze voelde ineens een koude, natte en ruwe tong over zijn rug glijden en vond dat maar niks.

"Ie-iek," gilde hij weer hard. Nu was het Vlekkies beurt om te schrikken. "Oe-woew," jankte Vlekkie.

"Niet schrikken Vlekkie. Het is alleen maar een hard geluid," zei de boerin.

"Knorretje bijt echt niet. Dat begreep Vlekkie ook wel, maar hoe moet dat nu met de mand? Vlekkie probeerde in de mand bij Knorretje te klimmen, maar daar was geen plaats meer. "Wacht," zei de boerin. "Ik haal even een deken.

Dan kan Knorretje daar straks op liggen.” Niet veel later tilde ze Knorretje op en plaatste hem op een dikke zachte deken.

Zo hadden Knorretje, Kitty en Vlekkie alle drie hun eigen plek in de boerderij. Kitty en Vlekkie raakten al snel gewend aan Knorretjes bijzondere geluiden. En Knorretje? Knorretje werd door de boerin heerlijk verwend en groeide dan ook als kool.

2. KNORRETJE GAAT NAAR DE STAL

“Knorretje,” riep de boerin. “eten.” Dat hoefde de boerin geen twee keer te zeggen. Knorretje was dol op eten. Hij kreeg soms nog wel melk, maar de laatste week kreeg hij ook veel groenten en dat was smullen voor Knorretje. “Ie-iek, ie-iek,” gilte Knorretje al rennend. “Opzij, opzij. Iedereen aan de kant.” Kitty, de poes, kon nog maar net op tijd wegspringen. In de voederbak van Knorretje lag verse sla, maar ook een paar hele grote wortels. Knorretje at, nee schrokte het voedsel naar binnen “Hmm,” knorde hij. “Smak, smak. Heerlijk zeg.” Kitty liep nieuwsgierig naar Knorretjes voederbak. “Niet stiekem van mijn eten pikken hè,” zei Knorretje met volle mond tegen Kitty. “Jouw bak staat bij het raam. Jij hebt van die vieze korrels in je bak. Daarom wil je zeker een wortel van mij afsnoepen.”

“Welnee,” antwoordde Kitty. “Ik lust niet eens wortels.”

“Anders wel goed voor je ogen,” zei Knorretje. “Hmm zalig smak smak.” Kitty keek hoe Knorretje verder at. Het leek wel of Knorretje aan een eet-wedstrijd mee deed. Hoe knorretje het in zijn maag kreeg was Kitty een raadsel. Knorretje likte de laatste restjes uit zijn bak.

“Jammer,” zei hij. “Het is op. Ik geloof dat ik nog wel een portie had gewild.” Knorretje likte nog eens langs zijn lippen. “Burp,” boerde Knorretje ineens.. “O, pardon, even uitbuiken,” zei hij en ging op zijn dekentje liggen.

“Wat zijn varkens toch lui,” zei Kitty tegen Knorretje. “Ze eten en voor de rest slapen ze de hele dag.”

“Helemaal niet,” reageerde Knorretje. “Ik slaap niet. Ik doe alleen mijn ogen even dicht. Dan kan ik beter nadenken.”

“Waar denk je dan over na,” vroeg Kitty nieuwsgierig.

“Nou over allerlei belangrijke dingen, zoals wat we vanavond zullen eten en wat we morgen te eten zullen krijgen. Dat soort dingen.”

“Lekker belangrijk zeg,” lachte Kitty, “maar niet heus. Is dat alles?”

“Och,” zei Knorretje. “Jij hoeft er ook niet over na te denken. In jouw etensbak zitten altijd maar van die rare droge korrels.”

“Rare korrels?” reageerde Kitty verontwaardigd. “Het zijn heerlijke korrels en bovendien eet ik ook wel andere dingen. Als ik buiten ben, dan vang ik soms wel een muis of...”

“Nou heerlijk zeg,” onderbrak Knorretje met een vies gezicht. “Geef mij maar een wortel en als het kan een hele grote.”

“Of,” vervolgde Kitty, “soms klim ik in een vuilnisbak. Daar zitten vaak nog heerlijke dingen in, zoals taartresten.”

“O,” zei Knorretje. “Dat is zeker lekker. Ik ben ook dol op taart.”

Met een korte blaf kwam Vlekkie de kamer ingelopen.

“We hebben een verrassing voor Knorretje,” zei hij. Ook boer Jan kwam de kamer binnen.

“Zo Knorretje,” zei boer Jan. “We hebben iets nieuws voor je. Kom maar mee.” Nieuwsgierig liep Knorretje achter boer Jan en Vlekkie aan naar buiten. Zou de verrassing soms een berg wortelen zijn? Ook Kitty liep achter het drietal naar buiten.

“Ja Knorretje,” zei boer Jan. “Je groeit zo hard, dat je toe bent aan een eigen stal. Vorige week is de pony van de kinderen verkocht en nu hebben we ruimte over. Kijk eens.” Boer Jan opende de deur in een groot gebouw. In het gebouw bevonden zich allemaal aparte stallen. Sommige stallen waren groot en andere weer klein. Een staldeur stond open. Het was de deur van een grote mooie stal vol met warm stro. “Dit wordt jouw stal Knorretje,” zei de boer. “Ik heb in de deur een luikje gemaakt. Zo kun je via dit luikje altijd naar buiten.”

Knorretje vond het een prachtige stal, maar hij was ook een beetje verdrietig. Nu zou hij vast de boerderij niet meer binnen mogen. “Ie-iek,” sipte hij.

“Kom, kom Knorretje,” zei de boer. “Je hoeft niet zo zielig te doen. Veel varkens zouden graag met je willen ruilen hoor. Bovendien zullen Vlekkie en Kitty vaak bij je op bezoek komen.”

“Waf,” blafte Vlekkie, “dat doen we zeker.”

“En als extra verrassing,” zei de boer. “hebben we een nieuwe voederbak voor jou. Natuurlijk is die niet leeg, dat begrijp je.”

“Knorrr,” riep Knorretje blij.

“Dat dacht ik ook,” zei boer Jan. “Nou Knor, dan ga ik weer verder met mijn werk. Tot ziens.” En boer Jan liep weer naar buiten.

“En,” vroeg Vlekkie, “hoe vind je het?”

“Wel mooi,” antwoordde Knorretje, “maar ik zal jullie wel missen.”

“Missen,” lachte Kitty. “Hoe kun je ons nou missen als je de hele tijd slaapt?”

“Niet slapen,” reageerde Knorretje. “Denken. Dat heb ik je toch uitgelegd.”

“Denken,” plaagde Kitty. “Van jouw denken zou je buikpijn kunnen krijgen.”

“Ach,” zei Knorretje. “Als jullie er niet zijn, beweegt er niets meer om mij heen. Tenzij de stenen in deze stal gaan draaien, maar dat zal wel niet.”

“Nee,” reageerde Vlekkie. “Het is hier geen spookhuis, maar ik weet een oplossing. Als we nu eens afspreken om elke dag met elkaar te spelen. Ik ben zelf dol op spelletjes.”

“Goed idee,” antwoordde Kitty, “maar ik weet niet of Knorretje dat wel wil. Ik geloof dat hij alleen maar van eet- en slaapspelletjes houdt.”

“Welnee,” zei Knorretje. “Ik hou best van spelletjes. Als het maar niet alleen hardlopen is of boomklimmer. Ik ben niet zo’n goede boomklimmer.”

“Dat weten we,” lachte Vlekkie. “Het is nu wat laat, maar als we morgen eens afspreken. Hier in de stal bij Knorretje.”

“Dat is prima,” zei Kitty.

“Goed idee, “ antwoordde Knorretje.

”Dat is dan afgesproken,” zei Vlekkie. “Zien we elkaar morgen.”

Hierna liepen Kitty en Vlekkie de stal uit en genoot Knorretje van een heerlijke maaltijd in zijn nieuwe voederbak.

3. HET VERDWAALDE LAMMETJE

Kitty, Vlekkie en Knorretje hadden op het weiland gespeeld en vooral Knorretje was daar erg moe van geworden.

“Even uitrusten jongens,” hijgde Knorretje. “Dan kunnen we straks weer verder spelen.” Knorretje plofte als een zandzak op het gras, waarna Kitty en Vlekkie dicht tegen hem aan kropen. “Hoho jongens,” reageerde Knorretje. “Jullie vinden mij zeker wel erg lekker ruiken, maar ik zou het leuker vinden als jullie niet zowat boven op mij gaan liggen. Als ik een deken nodig heb, dan zeg ik dat wel.” Lachend kropen Kitty en Vlekkie een stukje van Knorretje vandaan.

Ze keken alle drie in dezelfde richting, waardoor ze niet konden zien of horen dat er achter hen een klein lammetje het weiland opliep. Het lammetje had eerst samen met zijn moeder en een paar tantes in een ander weiland gestaan, maar het lammetje was zo klein dat het onder het prikkeldraad door kon lopen. Zo was het in het weiland van de drie vrienden terecht gekomen.

“Wat liggen we hier heerlijk hè?” zei Knorretje.

“Bèèèh,” zei het lammetje.

“Foei Kitty,” zei Knorretje. “Je bent geen dame hoor als je van die vieze geluiden maakt en ook zowat in mijn gezicht.”

“Ik zei helemaal niets”, zei Kitty verontwaardigd. “Je was het zelf.”

“Bèèèh,” zei het lammetje weer.

“Nou,” zei Vlekkie. “Wie het ook is. Ik krijg er een beetje genoeg van. Lig je hier lekker en dan hoor je de hele tijd van die stomme geluiden.” Knorretje keek eens om zich heen. Hij keek nog eens en toen zag hij het lammetje achter zich staan.

“Kijk nou eens,” zei Knorretje. ‘Er staat een bolletje wol achter ons.’”

“Die is verdwaald, “zie Kitty omkijkend. “Wat is die nog klein hè.”

“Bèèèh,” zei het lammetje weer.

“Ja bèèh,” imiteerde Knorretje het lammetje. “Zit er ook nog een ander geluid is of is het alleen maar bèèh?”

“Bèèèh,” zei het lammetje opnieuw.

“Dat dacht ik al,” zei Knorretje. “Nou ik geloof niet dat je bèèh heet. Anders zouden alle schapen bèèh heten. Nee, ik denk dat je [pluisje heet, omdat je er zo pluizig uitziet.”

“Ach wat is hij lief,” zei Kitty. “Het is net een knuffeldier.”

“Je heet pluisje,” zei Knorretje tegen het lammetje. “Je moet je naam kunnen zeggen als je verdwaalt. Je moet dan zeggen: ik heet Pluisje.”

“Bèèèh,” zei het lammetje weer.

“Nee,” zei Knorretje. “Als ik vraag hoe heet jij, dan zeg jij: Ik heet Pluisje mijnheer Knorretje. Zo moet je het zeggen: ik heet Pluisje, mijnheer Knorretje.”

“Mijnheer Knorretje?” reageerde Vlekkie. “Moet je hem horen. Mijnheer Knorretje. Dat noemt zich mijnheer. Hij is zelf nog maar een ukkepuk.”

“Ik ben in ieder geval groter dan Pluisje,” antwoordde Knorretje.

“Bèèèh, bèèèh,” klaagde het lammetje. Hij voelde zijn maagje rammelen.

“We moeten iets te eten voor hem halen,” zei Kitty.

“Ja, wat dan” vroeg Vlekkie. “Hij is nog te klein voor gras en kluiven lust hij vast en zeker ook niet. Hij drinkt alleen nog maar melk.”

“Lust je melk?” vroeg Knorretje aan het lammetje.

“Bèèèh,” zei het lammetje.

“Nee,” zei Knorretje, “Dat is niet goed. Je moet zeggen: ja mijnheer Knorretje of nee mijnheer Knorretje.”

“Hou toch eens op met je mijnheer Knorretje,” zei Vlekkie. “Hij heeft honger. We moeten wat doen.” Het lammetje begon, op zoek naar een maaltijd, rond te lopen. Hij snuffelde eerst wat aan Kitty en daarna aan Knorretje.

“Niet zo aan mij snuffelen,” reageerde Knorretje. “Ik ben je moeder niet.” Het lammetje trok zich er niets van aan en bleef Knorretje besnuffelen. Het likte zelfs over het zachte huidje van Knorretje.

“Je hoeft mij niet te wassen hoor,” zei Knorretje. “Ik ben al schoon genoeg. Vanmorgen heb ik nog een modderbad genomen.” Het lammetje snuffelde aan het staartje van Knorretje.

“Hè,” dacht het lammetje. ‘Dat lijkt wel een speentje. Zou er melk in zitten?’ ineens nam het lammetje het staartje van Knorretje in zijn bek en begon er op te zuigen.

“Ie-iek,” gilte Knorretje verschrikt. “Wat doe je? Mijn staart is geen lolly.” Kitty en Vlekkie lachten. Het zuigen duurde maar even. Al snel besepte het lammetje dat er geen melk uit het staartje kwam. En bovendien rook het er ook niet zo fris. De honger nam echter wel toe.

“Bèèèh,” riep het lammetje nu heel hard.

Boer Jan was dichtbij op het land aan het werk. Hoorde hij nu wat? Ja, nu hoorde hij het weer. Het was een schaap. Snel liep boer Jan naar zijn schapen. Zou er iets aan de hand zijn?

Waar is het lammetje gebleven? dacht boer Jan toen hij bij zijn schapen was aangekomen. Hij begreep er niets van. Hij hoorde Vlekkie blaffen en liep in de richting van het geluid. En daar was het lammetje! Nu begreep boer Jan het. Het lammetje was onder het prikkeldraad gelopen.

“Goed van jullie zeg,” zei boer Jan tegen de drie vrienden. “Jullie hebben heel goed op het lammetje gepast. Jullie krijgen vanavond alle drie wat extra eten.” Boer Jan pakte het lammetje op en zette het weer bij zijn moeder. Het lammetje begon direct bij zijn moeder te drinken.

De drie vrienden glommen van trots. War was boer Jan tevreden over hen geweest! En ze kregen vanavond ook nog eens extra te eten.

“Ik wou dat het al avond was,” zuchtte Knorretje. “Ik ben zo benieuwd naar het eten. Ik hoop dat ik een dubbele maaltijd krijg. Ik ben dol op dubbele maaltijden.” Die Knorretje toch, dachten Vlekkie en Kitty. Wat is hij toch een lekkerbek, maar wel een hele aardige lekkerbek.

4. DE DIERENDOKTER

Knorretje lag heerlijk op het warme stro te slapen toen boer Jan binnenkwam. ‘Zo knor,’ zei boer Jan. ‘Over een uurtje komt de dierendokter. Je krijgt dan een spuitje, want je moet ingeënt worden. Als je ingeënt bent dan kun je een aantal vervelende ziektes niet meer krijgen. We willen je graag gezond houden.’

“Knor,” knorde Knorretje, vriendelijk en slaapdronken naar de boer. Hij hoorde niet goed wat boer Jan zei, maar toen hij zag dat de boer zijn etensbak bijvulde, was hij ineens klaarwakker. ‘Heerlijk,’ dacht hij. ‘Daar heb ik nu echt zin in. Mijn maag rammelt als blikken achter een trouwauto.’

“Nou,” zei boer Jan. “Tot straks, als de dierendokter er is met het spuitje.” ‘Spuitje?’ dacht Knorretje, terwijl hij twee wortels tegelijk naar binnen schrokte. ‘Gaan ze me nat spuiten? Bah, dat wil ik helemaal niet. Daar word je veel te schoon van en dat terwijl ik gisteren nog een modderbad heb genomen. “Hm,” zuchtte Knorretje, terwijl hij nadacht, ‘maar...als ze me schoon spuiten, dan hoop ik wel dat ze dat met warm water doen en niet alleen met koud.’

“Ha Knor,” zei Vlekkie, die de stal binnen liep. “Je bent al wakker?”

“Ja,” antwoordde Knorretje, “maar straks komt de boer, want ik krijg een spuitje.”

“Een spuitje”, vroeg Vlekkie. “Ben je dan ziek?”

“Nee,” antwoordde Knorretje terwijl hij zijn bek vol propte met de laatste etensrestjes. “Nee,” herhaalde hij, “heb je een zieke ooit zo goed zien eten?”

“Dat niet,” maar ik heb nog nooit iemand zoveel zien eten als jij. Ik begrijp alleen niet waarom je een spuitje krijgt.”

“Ik ook niet,” zei Knorretje, “misschien vindt de boer mij niet schoon genoeg. Ik begrijp dat niet, ik was me toch elke dag met modder.”

“Niet schoon genoeg?” herhaalde Vlekkie. “Dat heeft toch niets met een spuitje te maken? Met een spuitje word je echt niet schoon.”

“Niet met een klein spuitje misschien,” zei Knorretje, “maar wel met een spuit zo groot als een brandslang. Ik hoop wel dat ze warm water gebruiken.”

“Knorretje,” lachte Vlekkie, “een spuitje is een naald. Ze steken dan met een naald in je. Ze spuiten je niet nat.”

“Een naald?,” zei Knorretje angstig. “gaan ze een naald in mij steken. Ik ben toch geen lap stof? Gaan ze dan een kleedje van mij maken?” Bang keek Knorretje naar Vlekkie en ook naar Kitty, die de stal binnen liep

“Een hele goede miauw vrienden,” zei Kitty.

“Helemaal geen goede miauw,” antwoordde Knorretje. “Je gelooft het niet, maar ze gaan een naald in mij steken. Ze willen een kleed van mij maken.

Misschien wel zo’n kleed waar mensen hun schoenen op afvegen.”

“Een deurmat bedoel je,” zei Kitty, “maar wat is er aan de hand?”

“Knorretje krijgt een spuitje,” verklaarde Vlekkie. “Alleen hij weet niet wat het is en waarom hij het krijgt.”

“Een spuitje,” zei Kitty. “O, dan word je zeker ingeënt.”

“Het wordt steeds erger,” zei Knorretje angstig. “Wat gaan ze nu in mij stoppen? Een tent?”

“Nee,” lachte Kitty. “Ik denk dat wordt INGEENT. Met de naald van dat spuitje spuiten ze een vloeistof in je lijf. Daardoor kun je haast niet meer ziek worden.”

“Ik vind het maar niks,” zei Knorretje. “Hoe groot is die naald eigenlijk? Groter dan een breinaald?”

“Nee,” lachte Vlekkie, “die naald is net zo groot als je teen, maar wel veel dunner.”

“O,” zei Knorretje met een klein stemmetje. “Ik hoop dat die naald net zo groot is als mijn kleine teen en niet als mijn grote teen. Wat zal ik blij zijn als het voorbij is.”

Niet veel later liep boer Jan samen met een grote man, de dierendokter, de stal binnen.

“Zo Knorretje, daar zijn we dan,” zei boer Jan. “

“Dag Knorretje,” zei de dierendokter. “Ik zie dat je je vriendjes bij je hebt liggen. Moeten die soms ook een spuitje krijgen?” Kitty en Vlekkie stonden snel op en liepen vlug naar de staldeur. “Ik maakte maar een grapje,” zei Bert de dierendokter. Kitty en Vlekkie bleven nu staan, maar voor de zekerheid bleven ze dicht bij de uitgang.

“Echte helden hoor,” spotte Knorretje. De dokter haalde een klein spuitje uit zijn tas en vulde die met een vloeistof. Hierna liep hij naar Knorretje.

“Het doet geen pijn hoor,” zei de dokter. “Voor je het weet is het alweer voorbij.”

“Ie-iek,” zei Knorretje angstig, terwijl hij zijn ogen dichtkneep. Hij wachtte op de pijn. Hij wachtte, wachtte... Bert drukte het kleine spuitje in Knorretjes huid leeg. Knorretje voelde haast niks.

“Nou,” zei Bert. “Heb je iets gevoeld?” Knorretje zei niets en hield zijn ogen nog steeds stijfdicht. Hij dacht dat het spuitje nog moest komen, zo weinig had hij ervan gevoeld.

“Schiet nou maar op,” zei Knorretje met een zielig stemmetje. “Ik geloof dat ik flauw ga vallen.” Bert, de dokter, lachte en gaf Knorretje een klapje op zijn billen.

“Ie-iek,” gilte Knorretje heel hard.

“Jeetje,” zei Bert. “Wat kan jij gillen.”

Knorretje opende zijn ogen en zag hoe de boer en de dierendokter weer de stal uitliepen. 'Het is gebeurt,' dacht Knorretje opgelucht. 'Dat viel reuze mee.' "Zagen jullie hoe flink ik was," vroeg Knorretje. Kitty en Vlekkie keken elkaar verbaasd lachend aan.

"Nou," zei Kitty, "je leek wel bewusteloos van angst. Je had je ogen potdicht."

"Dat deed ik," verklaarde Knorretje, "omdat ik zo rustig was. Ik dacht, ik kan net zo goed wat slapen. Nee, ik was helemaal niet bang."

"Jaja," zei Kitty. "Zo kan het wel weer Knorretje."

Nog even bleven de vrienden in de stal, maar daarna liepen ze al snel naar buiten. De zon scheen en het beloofde een mooie dag te worden. Een mooie dag voor leuke spelletjes.

5. DE OUDE RADIO

Op de rand Van het weiland, vlakbij de weg, speelden Knorretje, Vlekkie en Kitty een tik-wedstrijd,

“Hèhè,” zuchtte Knorretje, terwijl hij op het weiland ging liggen. “Even uitrusten. Ik ben een beetje moe van jullie geworden.”

“Nou dank je wel zeg,” reageerde Kitty. “Dat is ook niet aardig van je.

“Ik bedoel van het spelen natuurlijk. Niet van jullie. Wat is dat toch...” Knorretje voelde dat hij ergens op lag en schoof iets opzij. Zonder dat Knorretje het wist, was hij op een oude radio gaan zitten. Dec radio was zomaar door mensen uit de auto gegooid. Ze dachten dat de radio kapot was, maar hij was maar een beetje stuk. Doordat Knorretje er op was gaan zitten begon hij ineens weer te spelen. De drie vrienden hoorden ineens een stem.

“Zo,” zei de stem. “Nu gaan we een moeilijke oefening doen. Let goed op.”

“Hè, dat lijkt boer Jan wel,” zei Vlekkie. “Ik zie hem alleen nergens.” De drie vrienden keken goed om zich heen, maar zagen niemand.

“Hij is zeker verstopt,” zei Kitty. “Hij wil zeker weten of we dan ook goed luisteren.”

“We gaan nu onze benen strekken,” zei de stem uit de radio weer. “We gooien een voor een onze benen omhoog.”

“Benen omhoog gooien?” mopperde Knorretje. “Hoe moet ik mijn benen omhoog gooien. Ik kan ze toch niet van mijn lijf trekken.?”

“Nee,” reageerde Vlekkie. “Je moet je poten omhoog steken. Kijk zo” en hij stak zijn rechterpoot in de lucht.

“Wil boer Jan, dat we gymnastiek doen?” vroeg Knorretje. “Nee toch zeker.”

“Ik denk het wel,” zei Vlekkie. “We zullen maar goed luisteren, dan zal boer Jan tevreden zijn.”

“Omhoog die benen,” zei de stem weer. “Hup een twee, iedereen doet mee. Hup, een twee. Iedereen doet mee.”

“Zie je wel,” zei Vlekkie. “We moeten meedoen.” Zo goed als ze maar konden staken de drie vrienden hun poten omhoog.

“O,” kreunde Knorretje. “Kunnen we nog niet stoppen met die hup een twee? Ik ben toch geen circus-artiest?” Knorretje had erg veel moeite met het opsteken van een poot. Elke keer als hij een poot opstak viel hij bijna omver. Het was een grappig gezicht. Kitty en Vlekkie deden het veel beter en ze vonden het ook leuk om te doen.

“Hup een twee,” zei de stem weer. “Volhouden dames en heren. Nog even. Hup een twee. Hup een twee. Iedereen doet mee. Nog even volhouden.”

“Volhouden,” hijgde Knorretje. “Boer Jan heeft makkelijk praten. Hij hoeft niks te doen en wij werken ons rot.”

“Zo,” zei de stem. “U kunt nu stoppen. Dat viel wel mee hè?”

“Dat viel helemaal niet mee,” knorde Knorretje. “Ik val zo wat uit elkaar. Ik ben blij dat het afgelopen is. Hèhè”

“Ik vond het wel leuk,” zei Vlekkie.

“Ik ook,” zei Kitty. “Je wordt er lekker lenig van.”

“En nu de volgende oefening,” zei de stem uit de radio weer.

“Nog een oefening,” kreunde Knorretje. “Nee toch.”

“We gaan sprinen,” zei de stem. “Om de beurt doen we een kleine en daarna een grote sprong.”

“Springen,” zei Knorretje, “gaan we springen. Ik ben toch geen sprinkhaan?”

“We beginnen,” zei de stem weer. “Eerst laag en dan hoog. Begin maar. Laag en... hoog. Laag en... hoog.” Kitty en Vlekkie sprongen keurig eerst laag en dan hoog. Knorretje had veel moeite met de grote sprong. Zo erg, dat hij bij de laatste sprong ook lelijk op zijn snuit viel.

“Ik hou er mee op,” jammerde Knorretje. “Ik kan niet meer.”

“Doorgaan,” zei de stem weer. “Laag en...hoog.”

“Doorgaan,” mopperde Knorretje. “Moet ik zelfs nu nog doorgaan? Wanneer houdt boer Jan nou eens op? Ik wou dat ik een springkussen had.” Knorretje begon weer te springen. Nou ja, springen, zijn poten kwamen nauwelijks meer los van de grond. Maar hij deed wel zijn best.

“Zo en nu gaan we allemaal zitten,” zei de stem uit de stem uit de radio weer.

“Dat zou tijd worden,” pufte Knorretje, terwijl hij op het weiland plofte. “Ik val om van vermoeidheid.”

“We gaan nu proberen om vanuit de zit-houding elke keer zo snel mogelijk weer op te staan,” zei de stem.

“Wat,” zei Knorretje wanhopig. “Zit je net lekker en dan moet je weer opstaan? Boer Jan is zeker ziek aan het worden.”

“Ik vind het anders wel leuk,” zei Kitty. “Zo oefen je je spieren goed.”

“We gaan weer beginnen,” zei de stem. “Zit... en weer opstaan. Vlug, vlugger.”

“Ja, ja,” zei Knorretje. “Ik doe mijn best. Ik kan niet heksen.”

“Zo,” zei de stem, “en we gaan weer zitten. U ook mevrouw.”

“Hoor je dat Kitty,” zei Vlekkie. “Boer Jan zei mevrouw tegen jou.”

“Dat komt zeker omdat ik het zo goed doe,” zei Kitty trots.

“Zit... en we staan weer op,” zei de stem. “Snel, snel, snel.”

“Wat nou snel,” zei Knorretje. “Moeten we soms een trein halen? We hebben toch geen haast.”

“Goed zo, “ zei de stem. “En we gaan nu... pèpè...tuut...tuut., prrrt..., prrrt.” De radio was weer kapot en maakte alleen nog maar rare geluiden.

“Nou, nou,” zei Vlekkie, “”wat een vieze geluiden. Dat doet boer Jan anders nooit.”

“Nee, zei Kitty. “Vreemd hoor, maar wacht eens...”

“Prrrt, prrrt, tuut, toet, prrrt, zei de radio. Kitty zag ineens de oude radio liggen.

“Als ik me niet vergis...” zei Kitty. Ja hoor. Kijk de geluiden komen hieruit. Het is een radio geloof ik. Daar kwam de stem uit. Het was boer Jan helemaal niet.”

“Je hebt gelijk.” Zei Knorretje. “Wat een rotting . Heb ik al die oefeningen voor die stomme radio gedaan.” Hij schopte er met zijn poot naar.

“Zo,” zei de radio ineens weer. “En nu gaan we de volgende oefening doen. We gaan...”

“We gaan helemaal niets meer doen, “ zei Knorretje. “Ik zal jou eens een oefening laten doen.” Knorretje pakte de radio in zijn bek en liep naar de sloot. Daar wierp hij de radio in het water. “Zo,” zei hij” en jij mag hier heerlijk zwemmen. Hup een twee en niemand doet verder mee.”

“Hup, blub een twee,”” zei de stem nog een keer. “Blub, een twee. Blup, blup” en hierna verdween de radio onder het water.

“Zo,” zei Knorretje. “Oefening afgelopen.”

“Kom Knorretje,” zei Vlekkie lachend, “dan gaan we verder met spelen.”

“Niks spelen,” zei Knorretje. “Ik ga eerst uitrusten. Daar ben ik wel aan toe.”

En zo liep Knorretje naar zijn stal, waar hij zich heerlijk uitstreekte op het stro.

Niet veel later zochten ook Vlekkie en Kitty hun warme mandjes op, waarna ook zij al snel in dromenland terecht kwamen.

6. EEN ENG BEEST

Het was een mooie dag. Knorretje vond het dan ook zonde om in zijn stal te blijven en wandelde de deur uit. Hij liep naar het weiland om daar lekker in het gras te liggen. Hij keek om zich heen. Misschien waren Kitty en Vlekkie er ook al, maar... wat was dat toch? Elke keer als Knorretje vanuit zijn ooghoeken opzij keek, leek het alsof hij van vlakbij gevolgd werd. Het was een donker beest. Knorretje werd er onrustig van. Dat kwam ook omdat als hij omkeek het beest weg was. Wat zou het toch kunnen zijn? En wat zou dat beest willen?

“Wie zit er achter me,” vroeg Knorretje bang. Er kwam geen antwoord. “Ik weet dat er iemand achter me zit,” zei Knorretje. “Wie ben je? Geef antwoord, anders laat ik je mijn vechtkunsten zien.” Opnieuw kwam er geen antwoord. “Okay,” zei Knorretje. “Je hebt er om gevraagd. Ik tel tot drie en dan zal ik mijn vechtkunsten eens op jou uitproberen. Begin maar vast met huilen. Als ik bij drie ben grijp ik je. Een..., twee, twee-eneenhalve, bijna drie, nog net geen drie, en..... drie.” Bij drie sprong Knorretje in de lucht en probeerde daarbij een draai te maken. Echter door de draai raakte Knorretje uit zijn evenwicht en viel hard op de grond.

“Au, au,” jammerde Knorretje van de pijn, maar ook van de schrik. Het liefste wilde hij huilen, maar hij hield zich flink. Hij krabbelde overeind en keek om zich heen. Zo te zien was er niemand meer. ‘Dat gekke beest heb ik toch mooi weggejaagd,’ dacht Knorretje. ‘Dat kan ook niet anders. Iedereen word bang van mij als ik kwaad ben. Hij liep verder naar het weiland en keek daarbij nog steeds voorzichtig om zich heen. ‘Nee hè, daar was dat beest weer. Het zat vlak achter hem.

“Zo,” zei Knorretje met een trillend stemmetje. “Heb je je lesje nog niet geleerd? Moet ik soms mijn allerbeste vechtkunsten gebruiken? Pas dan maar op. Dan kun je in het ziekenhuis terecht komen. Ja, ja ik waarschuw je maar.” Opnieuw gaf niemand antwoord. Knorretje werd er bang van. “Ik heb je gewaarschuwd,” zei Knorretje. “Ik ga tellen en bij drie krijg je een flinke klap. Een, anderhalf, twee, twee-eneenhalve, bijna drie, nog net geen drie en....drie!” Opnieuw sprong Knorretje in de lucht en opnieuw viel hij op zijn snuit. “Ai-ai-au,” jammerde Knorretje nu, “au-au.”

Vanuit de verte had Kitty Knorretje zien springen. ‘Wat is dat toch,’ dacht Kitty. ‘Oefent Knorretje soms voor acrobaat? Dan mag hij eerst wel wat afvallen.’

Nieuwsgierig liep Kitty naar Knorretje toe.

“Au-au,” jammerde Knorretje nog steeds.

“Wat is er?” vroeg Kitty. “Wat is er gebeurd?”

“O Kitty,” zei Knorretje. “Ik ben zo blij dat je er bent. Ik word de hele tijd achterna gezeten door een donker en eng beest. Zie jij dat beest? Het zit echt de hele tijd achter me aan.”

“Ik zie niets,” zei Kitty. “Alleen jij en ik zijn hier. En wacht eens...”

“Ja,” zei Knorretje hoopvol. “Zie je dat enge beest?”

“Ja,” zei Kitty, “ik zie dat enge beest. Het is Vlekkie. Hij komt naar ons toegelopen.”

“Ach,” knorde Knorretje. “Die is het helemaal niet.”

“Allebei een goede blaf,” zei Vlekkie toen hij zich bij zijn twee vrienden voegde.

“Ja hou die goede blaf maar,” antwoordde Knorretje. “Ik word de hele tijd door een eng beest achterna gezeten.”

“Ik zie anders niks,” zei Vlekkie. “Of je zou Kitty moeten bedoelen.”

“Jaja,” zei Kitty, “leuk hoor, maar niet heus.”

“Vrienden,” zei Knorretje, “gaan jullie met mij naar het weiland? Ik durf niet meer alleen te gaan. Ik ben bang dat dan dat enge beest weer achter me aan komt.”

“Goed,” zeiden Vlekkie en Kitty, “wij beschermen je wel.”

Samen liepen de drie vrienden naar het weiland. Knorretje keek eens voorzichtig opzij. Dat enge beest zou er nu wel niet meer zijn, maar....maar....

“Kitty, Vlekkie,” riep Knorretje, “daar is dat enge beest weer.”

“Waar dan,” vroegen Kitty en Vlekkie, die niets zagen.”

“Achter mij. Kijk dan!” Vlekkie en Kitty keken..., en keken nog eens. Toen keken Vlekkie en Kitty elkaar aan en begonnen hard te lachen.

“Wat valt er nou te lachen,” zei Knorretje boos. “Ik word de hele tijd achterna gezeten door zo’n stom beest en nu lachen jullie mij nog uit ook.”

“Knor, Knorretje,” zei Kitty lachend. “Dat stomme beest dat ben jezelf.”

“Ja, ga nog een beetje schelden ook,” zei Knorretje kwaad. “Leuke vrienden zijn jullie.”

“Maar het is zo,” zei Vlekkie. “Je wordt achterna gezeten door je eigen schaduw.”

“Schaduw?” vroeg Knorretje. “Wat bedoel je?”

“Kijk,” zei Vlekkie en hij wees op zijn eigen schaduw. “Dat is mijn schaduw en die zit mij altijd achterna.”

“O, noemen jullie dat schaduw,” zei Knorretje en hij keek nog eens opzij naar zijn eigen schaduw. Ach,” zei hij. “Het is eigenlijk best een aardige schaduw. Helemaal niet eng.”

“Nee, zei Kitty lachend, “en daarom was je zeker zo bang?”

“Ik was niet bang hoor.]\,” zei Knorretje. “Ik wist alleen niet wat het was.”

“Jaja,”z ei Kitty.

“Kom dan gaan we naar het weiland,”” zei Vlekkie.

De drie vrienden liepen verder naar het weiland. Knorretje lachte daarbij om zijn eigen schaduw. ‘Ik ben misschien wel slim’, dacht hij, ‘maar ik moet toch ook nog een hoop leren.’

7. VLEKKIE IS VERKOUDEN

Het had een paar dagen achter elkaar geregend. De meeste dieren hebben een hekel aan regen en blijven dan het liefste binnen. Vlekkie niet, die was graag buiten. Zelfs als het regende. Vlekkie was eigenlijk iets te veel buiten geweest. Van al die regen was hij snipverkouden geworden.

“Tsjie, tsjie,” nieste Vlekkier elke keer weer. Hij voelde zich helemaal niet lekker. Ook kon hij niet meer zo goed ruiken. Zijn neus zat helemaal dicht. En niet alleen zijn neus, ook zijn oren leken wel met watten gevuld te zijn. Vervelend was dat, want nu scheen eindelijk het zonnetje weer. Daarom ging Vlekkie toch naar buiten, op zoek naar zijn vrienden.

In de verte zag hij hoe Kitty probeerde een vlinder te vangen, maar de vlinder vloog te hoog voor Kitty. Hij liep naar Kitty toe.

“Lekker weer hè?” blafte Vlekkie.

“Zalig,” antwoordde Kitty. “Ik ben blij dat ik de zon weer zie.”

“Vervelend zeg. Dat je last hebt van je knie,” reageerde Vlekkie. Hij kon Kitty maar moeilijk verstaan. Het leek of zijn oren vol zaten met stopverf.

“Last van mijn knie?” vroeg Kitty verbaasd. “Ik heb geen last van mijn knie.”

“Tsjie, tsjie,” nieste Vlekkie weer. “O, ik ben zo verkouden.”

“Ja, ik merk het,” antwoorde Kitty. “Je niest me zowat omver. Kom, laten we naar Knorretje gaan.”

“Wie wil je slaan?” vroeg Vlekkie bozig. “Pas op hoor, ik sla wel terug.”

“Ik sla niemand,” lachte Kitty. “Ik zei: LATEN WE NAAR KNORRETJE GAAN.” Dat laatste sprak Kitty extra hard, want ze begreep dat Vlekkie moeite had met zijn gehoor. Samen liepen de twee vrienden naar de modderpoel van Knorretje.

“Ha jongens,” riep Knorretje toen ze vlakbij waren. “Dankzij de regen is mijn modderpoel wel twee keer zo groot geworden.”

“Een sloot geworden?” vroeg Vlekkie. “Nu overdrijf je Knorretje. Je modderpoel is wel twee maal zo groot geworden.”

“Dat zeg ik toch,” knorde Knorretje. “Mankeert er soms wat aan je oren?”

“Nee, ik heb niets verloren,” reageerde Vlekkie. “Hoezo vraag je dat?” Voor Knorretje antwoord kon geven nieste Vlekkie zo hard, dat hij een sprongetje van schrik maakte.

“Nu weet je het,” lachte Kitty. “Vlekkie is hartstikke verkouden en daarom hoort hij ook zo slecht.”

“Kan hij dan niet beter in zijn mand blijven totdat hij weer beter is?” vroeg Knorretje.

“Je kent Vlekkie toch,” antwoordde Kitty. “Die wil altijd spelen.”

“Jongens, praat eens wat harder,” zei Vlekkie. “Ik kan haast niets verstaan. We zitten hier toch niet in een kerk.”

“Harder praten,” knorde Knorretje. “Jij bent hartstikke doof. Ik heb geen zin om als een leeuw te brullen, omdat jij zo slecht hoort. Had je maar niet in de regen moeten lopen. Je bent zo eigenwijs.”

“Ha lekker,” reageerde Vlekkie. “Krijgen we ijs? Ik ben dol op ijs.”

“Nee hè,” kreunde Knorretje. Hij kroop diep weg in zijn modderpoel.

“Wat doe je raar,” vroeg Vlekkie verbaasd. “Krijgen we nu ijs of niet?”

“NEE, WE KRIJGEN GEEN IJS,” miauwde Kitty heel hard, “MAAR WEET JE WAT VERSTANDIG ZOU ZIJN?”

“Nou?” vroeg Vlekkie.

“Als je eens in je mand kruipt en daar blijft tot je weer helemaal beter bent,” zei Kitty weer hard.

“Misschien heb je gelijk,” antwoordde Vlekkie, “maar het is zo’n mooi weer. Het is toch zonde om dan de hele tijd in je mand te liggen. Ik ben toch nog niet bejaard?”

“Nee,” antwoordde Kitty weer luid, “maar jij bent wel een verstandige hond en die weet wanneer hij beter in zijn mand kan blijven.” Vlekkie keek nog eens om zich heen. Het zonnetje scheen over het weiland. Vogels vlogen hoog in de lucht. Bijen en andere insecten gonsden over de vele bloemen heen. Het was zonde om nu in je mand te gaan liggen, maar Kitty had gelijk. Hij voelde zich niet lekker.

“Weet je,” zei Kitty opnieuw hard. “Morgen is het ook mooi weer. Dat voel ik aan mijn snorharen. En ik weet morgen een heel leuk spelletje. Het zou toch jammer zijn als je daar dan te ziek voor zou zijn?”

“Wat voor spelletje is dat dan?” vroeg Vlekkie nieuwsgierig.

“Dat zie je morgen wel,” lachte Kitty.

“Goed, dan ga ik maar naar mijn mand. Dag Kitty, dag Knorretje.”

“Dag,” antwoordde Kitty.

“Tot morgen en lekker beter worden,” groette Knorretje.

“O ja? zou het morgen nog heter worden?” reageerde Vlekkie. “Fijn.”

“Knor, knor,” kreunde Knorretje.

Snel liep Vlekkie naar zijn mand. Hij voelde zich duizelig. Het was alsof hij een hele tijd in een schommel had gezeten. Wat is Kitty toch verstandig, dacht hij. Als je ziek bent kan je inderdaad beter in je mand blijven. Anders word je nog meer ziek. Eenmaal in zijn warme mand viel Vlekkie direct in slaap en droomde van zijn twee beste vrienden, Kitty en Knorretje.

8. MIST

Knorretje had heerlijk in zijn stal geslapen. Hij rekte zich eens helemaal uit en liep daarna naar buiten. Buiten lag er een dikke mist over het land. Knorretje schrok daarvan, want door de mist zag je geen hand voor ogen.

‘Wat is dit nu?’ dacht Knorretje. ‘Ik geloof dat ik een bril nodig heb, ik zie alleen maar een witte deken.’ Met moeite kon hij een paar meter vooruit kijken, waardoor hij voorzichtig een paar passen verder liep. Zag hij dat nou goed? Stond daar verderop iemand?

“Hallo’ riep Knorretje. “Is daar iemand? Kun je mij helpen? Ik zie haast niets meer. Ik wil naar mijn modderpoel.” Er kwam geen antwoord. “Hallo!”, riep Knorretje nog wat harder, maar het bleef stil. “Bent u soms uw tong verloren?,” riep Knorretje. “Als u mij helpt gaan we samen uw tong zoeken. Ik ben hier. Hallo.” Knorretje liep nog wat dichterbij en zag toen dat hij tegen een kruiwagen had staan praten. ‘Lieve varkenshemel,’ dacht Knorretje ‘straks denken ze nog dat ik gek ben. Ik moet snel terug naar mijn stal, dan kan ik straks met boer Jan naar de brillenwinkel. Knorretje wilde weer teruglopen naar zijn warme stal, maar..., waar was zijn stal? Hij zag haast niks. Zoekend in de mist liep hij tegen iets aan. Het was de paal van een hek. Knorretje werd er gek van. “Help!” riep hij. “Kan iemand mij horen? Help.”

Kitty was buiten in het weiland op onderzoek en keek geïnteresseerd naar wat molshopen. Ze spitste haar oren. Hoorde ze daar iemand? ‘Help,’ klonk het uit de verte. Kitty liep voorzichtig in de richting van het geluid, want ook zij zag haast niks

“Hallo,” miauwde ze. “Is daar iemand? Au...” Ze liep tegen een zwaar voorwerp aan.”

“Au,” riep dat voorwerp. “Kijk uit. Ik ben Knorretje, ik ben geen zak aardappelen. En wie ben jij? Een zwerfkat?”

“Nee,” zei Kitty. “Ik ben de paashaas. Nou goed?”

“Dan ben je te vroeg, “ antwoordde Knorretje, “want het is nog lang geen pasen.”

“Ach, doe niet zo raar. Je weet heus wel dat ik Kitty ben. Dat hoor toch ook aan mijn stem.”

“Nu je het zegt ja, maar ik ben ook een beetje in de war. Ik moet je iets heel ergs zeggen.”

“Wat dan,” vroeg Kitty.

“Ik geloof dat ik blind geworden ben,” zei Knorretje. “Ik zie haast niks meer.”

“Haha,” lachte Kitty,” dan is zeker iedereen blind geworden. Nee hoor, het is buiten gewoon erg mistig.”

“Mistig,” herhaalde Knorretje. “Wat is dat, mistig?”

“Dat is als de wolken heel laag boven de grond hangen. En door die wolken zie je haast niets.”

“O, dus ik ben niet blind,” zei Knorretje blij. “Gelukkig zeg. Ik was al bang.”

“Waf, waf, waf,” hoorden Kitty en Knorretje ineens. “Wie zijn daar? Er mogen geen vreemden op de boerderij komen. Die bijt ik, dus pas maar op.”

“Help, help, wat ben ik bang,” spotte Knorretje. “Dag Vlekkie. Iedereen herkent jou aan je schorre stem.”

“Ja nu zie ik wie jullie zijn, zei Vlekkie. “Ik heb het ook heel druk. Ik moet extra waken, want door die mist zie je haast niks.”

“Ik dacht dat Bello onze waakhond is,” zei Knorretje. “Je weet wel, die hond waar jij drie keer in past.”

“Dat is ook zo,” zei Vlekkie, “maar ik help hem een beetje.” Ineens blafte hij erg hard.

“Wat is er?” vroeg Kitty.

“Ik zie naast jullie nog iemand. Wie ben jij?”

“Dat is niet iemand,” zei Kitty. “Dat is een hark. Ik zou maar niet bijten als ik jou was, want dan doe je jezelf pijn.”

“O, dat is een hark,” herhaalde Vlekkie. Ik dacht even dat het een gevaarlijke slang was. Dan had ik hem wel gepakt.”

“Ja, of de slang jou,” zei Knorretje. “Zeg Kitty,” vroeg Knorretje, “hoe lang duurt die mist nog. Ik begin er genoeg van te krijgen. Het lijkt wel of ik met mijn hoofd onder een wit laken zit.”

“Meestal duurt het niet zo lang,” zei Kitty. “Als de zon begint te schijnen dan is de mist snel weg.”

“Gelukkig,” zei Knorretje. “Zou een van jullie mij misschien weer naar mijn stal terug kunnen brengen? In de mist weet ik namelijk de weg niet.”

“Dat doe ik wel,” zei Vlekkie. “Pak mijn staart en neem hem maar in je bek. Dan breng ik je wel even.”

“Jouw staart in mijn bek,” vroeg Knorretje met een vies gezicht. “Zeg wie denk je wel dat ik ben? Ik ga toch niet met jouw staart in mijn bek lopen.”

“Maar zo kan ik je naar je stal brengen,” zei Vlekkie.

“Ja en dan kwispelen zeker? Wordt ik ook nog heen en weer geschud. Nee, je kan toch ook blaffen. Dan volg ik het geluid.”

“Zo kan het inderdaad ook,” zei Vlekkie. “Kom, we gaan! WAF, WAF, zei Vlekkie heel hard.

“Het mag iets minder hard,” zei Knorretje. “Een toeter voor mij uit hoeft ook weer niet.”

“Je bent niet gauw tevreden,” zei Vlekkie.

“Nee,” lachte Kitty, “Soms ben je echt een knorrig biggetje.”

“Dat komt door die mist,” zei Knorretje, “daar word ik echt knorrig van.”

“Waf,” zei Vlekkie nu minder hard.

“Zo is het goed,” zei Knorretje. “We gaan.”

“Dag Kitty,” zeiden Knorretje en Vlekkie. “Misschien tot vanmiddag.” Achter de blaffende Vlekkie liep Knorretje terug naar zijn stal. Eenmaal in zijn stal gaf Knorretje Vlekkie een dikke kus van blijdschap.

“Ho maar,” zei Vlekkie. “Dat is echt niet nodig. Ik heb vanmorgen al een wasbeurt gehad. Dag Knorretje.” En Vlekkie liep de stal uit om de boerderij als een echte waakhond te bewaken. En Knorretje? Knorretje strekte zich uit in het warme stro en dacht ‘zo lang als het mistig is, krijgen ze mij de stal niet meer uit.

9. PAARDRIJDEN

In het weiland stond Bles, het paard van boer Jan, stil voor zich uit te kijken. Hij verveelde zich. De kinderen van de boer waren op vakantie en nu was er niemand, die met hem ging rijden. In de verte liep Vlekkie snuffelend rond.

"Hie-ie-ie'," hinnikte Bles naar Vlekkie. Misschien wilde Vlekkie hem wel wat gezelschap houden. Vlekkie keek om zich heen. Hij had wat gehoord, maar wat precies? Het geluid leek op iemand die last heeft van een droge keel.

"Hie-ie-ie-ie-ie." hinnikte Bles opnieuw. Nu hoorde Vlekkie het heel duidelijk. Dat is Bles, die hinnikt altijd alsof hij schuurpapier in zijn keel heeft zitten. Vlekkie liep naar Bles toe.

"Hoi", zei Vlekkie. "Gaat het een beetje?"

"Nee", zei Bles wat droevig. "Het gaat niet zo lekker. Er is niemand met wie ik kan spelen. De kinderen van de boer blijven nog een hele week weg'. Ik verveel me rot. Ik zit alleen maar te slapen, te eten, te slapen, te eten, te slapen, te eten. Dat is alles."

"Nou" zei Vlekkie, "daar weet ik wel wat op. Wacht maar." En Vlekkie holde weg. Even later kwam Vlekkie weer terug met Knorretje en Kitty.

"Hoi jongens," hinnikte Bles tegen Kitty en Knorretje. "Leuk dat jullie er zijn. Komen jullie voor de gezelligheid?"

"Ja," zei Knorretje. "Wat dacht je dan? We komen hier heus niet om te huilen met zijn allen. Wil je trouwens wel wat minder hard hinniken, je blaast ons zowat weg."

"Let maar niet op Knorretje hoor," zei Kitty tegen Bles, "Knorretje heeft altijd wel wat."

"Dat weet ik," zei Bles, "ik ken Knorretje wel."

"Bles," zei Vlekkie, "we komen ook om wat te leren."

"Wat willen jullie dan leren?" vroeg Bles. "Willen jullie leren hoe je mooi kunt hinniken? Of om heel hard te lopen of hoog te springen?"

"Nee, dat hinniken hoeft niet," zei Knorretje op zijn beurt, "daar krijg ik alleen maar pijn van aan mijn keel. En van dat hardlopen en hoogspringen word ik veel te moe. Nee we willen paardrijden leren. Jij loopt dan en wij gaan dan op je zitten. Zo hoeven wij mooi niet te lopen. Dat lijkt ons wel wat."

"Hahaha," hinnikte Bles hard.

“Ho, wat zachter,” zei Knorretje, “je moet niet zo toeteren. Mijn oren doen er pijn van.”

“Dus jullie willen paardrijden leren?” zei Bles. “Dat is niet zo makkelijk hoor.”

“O nee?” vroeg Knorretje. “Ik hoef toch alleen maar op je rug te klimmen en daar te blijven zitten? Jij loopt en ik zit. Dat is toch doodsimpel.”

“Ja,” zei Bles, “maar als ik loop wiebelt het een beetje op mijn rug. En dan moet je toch blijven zitten. Anders val je eraf. Hoe denken jullie trouwens om op mijn rug te komen? Wil je erop springen?”

“Nee,” zei Kitty', “als jij op je buik gaat liggen, dan klimmen wij op je rug.”

‘Goed, probeer het maar,’ zei Bles. “Wie gaat als eerste?” Bles ging op zijn buik in het gras liggen.

“Ik wil wel als eerste,” zei Kitty en ze klom voorzichtig op de rug van Bles. “Je kunt opstaan, ik zit.” zei Kitty. Bles stond zo voorzichtig mogelijk op. Het wiebelde daarbij behoorlijk op de rug van Bles. Kitty had de grootste moeite om op de rug van Bles te blijven zitten. Langzaam begon Bles te lopen.

“Hoe gaat het?” vroeg Bles aan Kitty.

“Leuk!” zei Kitty. Ze hield met haar poten stevig de manen van Bles vast. “Wel hoog hoor.”

“Harder Bles!” riep Knorretje. “Je lijkt wel een schildpad.”

“Niet mee bemoeien,” riep Kitty angstig, “ik vind het zo al hard genoeg.” Toch begon Bles wat harder te lopen. Kitty vond het eerst wat eng, maar al snel vond ze het leuk. Ze kon heerlijk rondkijken en ze zwaaide met haar pootje naar haar twee vrienden.

“Leuk hoor jongens” zei Kitty “en helemaal niet eng.”

“Wacht maar tot Bles gaat springen,” riep Vlekkie.

“Springen?” vroeg Kitty bang, “je gaat toch niet springen Bles?”

“Welnee,” zei Bles, “ik ga niet springen. Zeker niet als de eerste keer iemand op mij rijdt.”

Na een tijdje stopte Bles en ging hij voorzichtig weer op zijn buik liggen.

“De volgende,” zei Bles, terwijl Kitty van de rug van Bles afstapte.

“Ik, ik, ik,” riep Knorretje. “Ik heb de dikste billen, dus ik kan het beste op je gaan zitten.”

“Goed,” zei Bles, “klim er maar op.” Dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Met alle macht probeerde Knorretje met zijn korte pootjes bovenop de rug van

Bles te klimmen, maar het was toch nog te hoog voor Knorretje. Kitty en Vlekkie lachen zich een kriek.

“Waar ben je nou mee bezig?” vroeg Vlekkie. “Bles is toch geen klimrek?”

“Help me liever,” zei Knorretje, “geef me eens een zetje.” Met veel moeite duwden Kitty en Vlekkie Knorretje op de rug van Bles.

“Zo,” zei Knorretje, “ik zit.” Voorzichtig probeerde Bles weer om op te staan.

“Help,” riep Knorretje bang. “Niet zo wiebelen. Ik zit niet aan je vastgelijmd! Moet ik soms vallen?”

“Ik doe al heel voorzichtig Knorretje,” zei Bles.

“Nou dan moet het nog voorzichtiger,” zei Knorretje. “Anders zit ik straks onder het paard in plaats van er bovenop.” Nog voorzichtiger dan daarnet stond Bles op.

“Zo hèhè,” zei Knorretje, “Nou lopen maar. Dan kom ik eindelijk eens vooruit zonder dat ik mijn poten hoeft te bewegen. Heerlijk is dat.” Langzaam begon Bles te lopen.

“Ho!” riep Knorretje. “Stop, niet zo hard. Het lijkt wel of ik op een schommelstoel zit.”

“Bles gaat helemaal niet hard,” lachte Kitty.

“Je hebt toch dikke billen? grinnikte Vlekkie, “dan moet je ook stevig kunnen zitten.”

“O, wat zit ik hoog,” klaagde Knorretje, toen hij naar beneden keek. “Het lijkt wel of ik op het dak van een flat sta. Ik wil eraf Bles, ik heb hoogtevrees.”

“Goed,” zei Bles. “Stap zo meteen maar af.” Langzaam zakte Bles op zijn buik. Knorretje hield zijn ogen stijfdicht van angst. Zijn poten had hij stevig om Bles heen geslagen

.

“We zijn er,” zei Bles, toen hij eenmaal op de grond lag. “Je kunt er af.” Voorzichtig gleed Knorretje van de rug van Bles af.

“Ik ga nooit meer paardrijden,” zei Knorretje. “Nooit meer. Horen jullie dat?”

“Ja hoor,” zei Vlekkie. “Wij zijn heus niet doof.” Toch vond Vlekkie het ook wel een beetje eng.

“Wil jij nu Vlekkie?” vroeg Bles.

“Eh..., ik doe het morgen wel,” zei Vlekkie.

“Durf je soms niet?” vroeg Kitty.

“Jawel, maar Bles heeft nu wel genoeg gereden,” zei Vlekkie. “Ja toch Bles?” Bles begreep wel dat Vlekkie een beetje bang was.

“Ja,” zei Bles om Vlekkie een beetje te helpen, “drie keer zou wel erg veel zijn.”

“Zie je wel,” zei Vlekkie.

“Jaja,” zeiden Knorretje en Kitty.

De drie vrienden namen afscheid van Bles en beloofden snel weer bij hem op bezoek te komen. Kitty wilde dan wel weer paardrijden, maar Knorretje en Vlekkie dachten er iets anders over. Er waren bovendien nog zo veel andere leuke dingen...

10.HET ZWEMBADJE

Het was erg heet. Het was zo heet dat ijsjes na een lik al begonnen te smelten. Alle dieren en mensen zochten de schaduw op. Ook Knorretje lag puffend van de warmte in zijn stal. 'Het is buiten net een bakoven,' dacht hij. 'Wat een hitte.' Ineens spitste Knorretje zijn oren. Er kwam iemand aan. Vlekkie...

"Hoi Knor," blafte Vlekkie hard. "Hoe is met jou oude reus? Smelt je al?"

"Het is alsof ik een kookpot zit," zuchtte Knorretje. "Het is zo heet en van jouw geblaf krijg ik het alleen maar warmer."

"Nou zeg, niet zo onaardig doen," zei Vlekkie. "Ik kwam je halen."

"Halen?" vroeg Knorretje met een ongelovig gezicht. "Je denkt toch niet dat ik in die hitte wil spelen. Ik ben geen kameel."

"Ik kom je ook niet halen voor zomaar een spel," zei Vlekkie. "Ik kom je halen voor het zwembad."

"Zwembad?" vroeg Knorretje. "Wat bedoel je? Bedoel je de sloot soms? Ik ga echt niet in de kikkerdril zwemmen hoor."

"Nee," zei Vlekkie. "Niet in de sloot. De boerin heeft een klein zwembadje opgezet voor de kinderen, maar iedereen is nu weg. Ik denk dat ze naar het grote zwembad in de stad zijn. Nu kunnen wij in het kleine zwembad. Je kunt er heerlijk afkoelen."

"O," zei Knorretje. "Dat klinkt niet slecht. Dat klinkt zelfs erg goed. Ik kan wel afkoeling gebruiken."

"Kom op," zei Vlekkie. "Dan gaan we." Hij holde de stal uit.

"Wacht!" riep Knorretje. "Wacht, niet zo hard lopen. Ik word daar zo plakkerig van."

Vlekkie was echter al weg. Knorretje liep zo snel als hij kon achter zijn vriend aan en kwam zo in de tuin van de boerderij terecht. Daar stond een klein plastic zwembad. In het zwembadje dreef een bal, twee bootjes en nog wat ander speelgoed. Vlekkie nam een grote sprong en plonste zo in het zwembad. Het water spatte in het rond, waarbij Knorretje de nodige druppels over zich heen kreeg.

"Iek!" gilte hij. "Kijk uit zeg. Dat water is ijskoud."

"Welnee," lachte Vlekkie. "Het water lijkt koud. Dat komt omdat jezelf zo warm bent. Kom snel in het water, dan koel je lekker af." Knorretje liep naar de rand van het zwembad en krabbelde er voorzichtig met zijn poot aan. De rand was

een stukje hoger dan Knorretje groot was. Langzaam liep hij om het zwembad heen.

“Hoe kom ik hier nou in?” vroeg hij. “Er is nergens een trapje te zien.”

“Haha,” lachte Vlekkie. “Je hebt helemaal geen trap nodig. Ik heb nog nooit een biggetje op een trap gezien. Je moet gewoon springen.”

“Wat springen,” mopperde Knorretje. “Ik kan niet zo hoog springen hoor. Mijn poten zijn niet van elastiek.” Vlekkie zwom naar de rand van het zwembad en keek over de rand naar Knorretje.

“Wacht,” zei Vlekkie. “Ik zal je helpen.” Hij sprong weer uit het zwembad, waarbij hij opnieuw de nodige druppels in het rond spatte.

“Kijk nou toch eens uit,” zei Knorretje een beetje boos. “Met me een koude douche te geven help je me echt niet.”

“Sorry,” zei Vlekkie. “Wacht ik haal even een emmer.”

“Wat emmer?” vroeg Knorretje. “Moet ik soms in een emmer met water gaan zitten om af te koelen? Mooi niet hoor.”

“Natuurlijk niet,” lachte Vlekkie. “Wacht nou maar.” Hij rende de boerderij binnen en kwam even later met een emmer in zijn bek naar buiten. Achter Vlekkie aan liep ook Kitty naar buiten.

Vlekkie zette de emmer omgekeerd vlak voor het zwembad neer. “Hier heb je de trap,” zei hij. “Hier kan je je poten opzetten en daarna in het zwembad springen.

“Hm,” zei Knorretje. “Dat is inderdaad een goed idee.” Hij zette zijn poten op de emmer en plonste hierna met een klein sprongetje in het zwembad. Hij ging daarbij helemaal kopje onder.

“Blub-blub-blub,” klonk het. Knorretje spartelde wild met zijn pootjes om zich heen. Hierdoor kwam zijn snuit weer boven water. Hij had zijn oogjes helemaal dichtgeknepen.

“Help,” proestte hij. “Help ik heb water in mijn ogen en in mijn snuit. Help.”

Vlekkie sprong met een grote sprong in het zwembad, waardoor het water enorm klotste. Opnieuw verdween Knorretjes snuit onder water. Het duurde eventjes voor hij weer bovenkwam. Ook Kitty was nu op de emmer gesprongen. Haar staart bungelde over de rand van het zwembad heen.

“Help,” proestte Knorretje. “Help, ik verdrink.”

“Welnee,” zei Vlekkie. “Als je op je achterpoten gaat staan en met je voorpoten tegen de rand van het zwembad, dan kom je vanzelf met je kop boven water.”

Knorretje deed wat Vlekkie zei en inderdaad, Knorretje kon op deze manier gewoon in het water staan. Hij had zijn ogen nog steeds dichtgeknepen en tastte onderzoekend met zijn poten langs de kant. Daarbij pakte hij Kitty 's staart vast.

"Gelukkig," zei Knorretje. "Er hangt toch een handdoek." Hij wreef met de staart van Kitty langs zijn ogen.

"Help," riep Kitty. "Niet doen." Het was echter al te laat. Kitty verloor haar evenwicht en tuimelde nu ook in het water. Ook Kitty verdween helemaal onder water. Proestend kwam ze weer boven. Snel zwom ze naar de rand van het zwembad, waar ze met de nodige moeite uit het zwembad klom.

Dankzij Kitty 's staart had Knorretje het water uit zijn ogen gewist. Hij zag nu ook, dat hij geen handdoek, maar Kitty's staart te pakken had genomen.

"Sorry Kitty," zei Knorretje. "Ik dacht dat je staart een handdoek was. Ik vond het ook wel raar, want die handdoek rook niet zo fris."

"Dank je wel Knorretje," zei Kitty boos. "Gooi je me eerst in het zwembad en nu ga je me nog beledigen ook."

"Sorry, sorry, sorry," zei Knorretje. "Waarom kom je trouwens ook niet in het zwembad Kitty. Het water is hartstikke lekker."

"Nee dank je wel," zei Kitty. "Ik ben dankzij jou al voldoende afgekoeld. Bovendien poezen houden niet van water."

"O," zei Knorretje. "Het is anders best lekker. Ja toch hè Vlek?"

"Zeker," zei Vlekkie. "Het is heerlijk."

Glimlachend keek Kitty naar haar twee vrienden. Ze vond het leuk dat haar twee vriendjes zo'n pret hadden, want hierdoor had ze zelf ook plezier. Af en toe spatte er wel een paar druppels in haar richting, maar dat vond ze niet erg. Het was ook zo heet.

Zo hadden de drie vrienden ondanks de hitte toch een heerlijke dag.

11. RUZIE

Het was heerlijk weer. De drie vrienden hadden een hele tijd met elkaar gespeeld, maar waren nu wat moe geworden.

“Poehpoeh,” hijgde Knorretje. “Kunnen jullie me niet naar mijn stal dragen? Ik moet nodig wat uitrusten.”

“We zijn zelf ook moe,” zei Kitty. “Bovendien ben je veel te zwaar voor ons.”

“Ja,” bevestigde Vlekkie. “Je lijkt wel een roze olifantje. Zo zwaar ben je.”

“Wat?” zei Knorretje nijdig. “Een roze olifantje? Wat denk je zelf wel. 'Weet jij waar jij op lijkt als je aan het snuffelen bent?’”

“Nou?” vroeg Vlekkie. “Waar lijkt ik dan op?”

“Op een wandelende stofzuiger,” zei Knorretje kwaad. “En als je blaft dan lijkt je op een verkouden baviaan. Daar lijkt je dan op. Haha, op een verkouden baviaan. Vlekkie is een verkouden baviaan. Haha.”

“Jongens ophouden met dat gescheld,” riep Kitty. Vlekkie was echter nu ook kwaad geworden. Hij keek Knorretje boos aan.

“En jij dan,” blafte Vlekkie tegen Knorretje. “Jij denkt altijd dat je zo knap bent. Nou je bent helemaal niet knap. Je bent gewoon een dikke big met een grote snuit. En je snuit lijkt op een stopcontact. Haha. Een stopcontact. Haha.”

“En jij,” riep Knorretje woedend. ‘Jij denkt altijd dat je zo'n goede waakhond bent. Nou een kikker wordt nog niet bang van je. Wat zeg ik, een kikker? Een mier wordt nog niet bang van je. Zo'n goede waakhond ben je niet. Haha, jij een waakhond? Een slaaphond zul je bedoelen.’ Vlekkie gromde en zijn ogen fonkelden van woede.

“O ja,” blafte Vlekkie dreigend. “Zal ik jou eens laten voelen hoe hard ik in je staart kan bijten. Misschien piep je dan anders. Ja piepen, dat hoor je goed. Want je piept soms als een muis.”

“Piepen?” gilte Knorretje kwaad. “Zal ik jou eens laten piepen? Ik ben toevallig heel sterk hoor.”

Knorretje en Vlekkie gromden en sisten allebei heel dreigend naar elkaar. Het leek er op, dat ze zouden gaan vechten. Vlekkie en Knorretje! Die twee dikke vrienden, zouden die echt gaan vechten? Kitty stond er geschrokken bij.

“Wie denk je wel dat je bent?” blafte Vlekkie. “Een kampioen worstelen soms? Misschien dat je ooit een worst wordt, maar kampioen worstelen word je nooit.”

“O nee,” knorde Knorretje dreigend. “En jij kan niet eens op jezelf passen. Zo'n slechte waakhond ben je.' Vlekkie gromde vervaarlijk.

“O heb je de stofzuiger aangezet?” spotte Knorretje. “Moet ik daar bang van worden? Ik ben niet bang voor stofzuigers hoor. Kom maar op.” Knorretje maakte met zijn voorpoten een paar boks-bewegingen.

“Ophouden,” riep Kitty. “Bah, wat doen jullie vervelend tegen elkaar. Ophouden, jullie moeten ophouden. Zo gaan vrienden niet met elkaar om.”

“Vlekkie is mijn vriend niet meer”, zei Knorretje.

“En Knorretje is mijn vriend niet meer,” zei Vlekkie woedend. Vlekkie kwam steeds dichterbij Knorretje en maakte een bijt-beweging.

“Ophouden zeg ik!” riep Kitty. Ze sprong tussen Vlekkie en Knorretje in.

“Knor jij gaat naar je stal en Vlekkie, jij gaat naar je mand,” zei Kitty.

“Ik wil niet naar mijn mand,” zei Vlekkie. “Ik wil die dikke olifant een lesje leren.”

“En ik wil die stofzuiger een paar klappen verkopen,” zei Knorretje.

“Vlekkie, jij gaat nu naar je mand,” zei Kitty streng. “En Knorretje jij gaat naar je stal. Anders hebben jullie straks ook ruzie met mij.” Wat beteuterd keken Vlekkie en Knorretje naar Kitty.

“Goed dan,” zei Vlekkie. “Ik ga. Ik doe het voor jou Kitty. Met Knorretje wil ik nooit meer spelen. Nooit meer.” Vlekkie liep met zijn staart tussen zijn poten terug naar de boerderij.

“Ik ga ook,” zei Knorretje. “Alleen omdat jij het vraagt Kitty. Vlekkie is een rothond. Daar wil ik nooit meer mee spelen. Bah.”

Knorretje liep langzaam terug naar zijn stal. Kitty bleef nog even staan. Ze was verdrietig. Haar twee beste vrienden hadden ruzie. Wie had dat nou kunnen denken?

Vlekkie ging in de boerderij direct in zijn mandje liggen. Hij was woedend op Knorretje. 'Die rotKnor,' dacht hij. 'Wie denkt hij wel dat hij is? Superbig soms? Ik had hem wel willen bijten, zo boos was ik en ben ik.' Onrustig lag Vlekkie in zijn mandje. Hij wilde Knorretje nooit meer zien. Nooit meer.

Na een tijdje werd Vlekkie wat minder boos. Hij dacht aan alle leuke dingen, die hij samen met Kitty en Knorretje had beleefd. Ineens lachte Vlekkie toen hij aan Knorretje dacht. Knorretje kon soms ook zo grappig zijn. Knorretje... Zou dat nu voor altijd voorbij zijn? Nooit meer met Knorretje spelen? Alleen omdat ze zo'n stomme ruzie hadden gemaakt?

Vlekkie begon wat spijt te krijgen. Er drupte een traan langs Vlekkie's wang. Waarom hadden ze eigenlijk ruzie gemaakt? Vlekkie wist het niet meer. Hij wist alleen maar dat ruzie erg vervelend is. En dat je er ook erg naar van werd. Hij voelde zich erg verdrietig. Knorretje wilde nooit meer met hem spelen. Dat had Knorretje toch zelf gezegd? Nooit meer.

Wat had Vlekkie een spijt! Er drupte opnieuw een traan langs zijn wang. Zou Knorretje het nog goed willen maken? Zou Knorretje hem nog als vriend willen hebben? Knorretje...

Knorretje lag in zijn stal. Hij was onrustig, want hij was boos op Vlekkie, heel boos. 'Wat denkt Vlekkie wel?' dacht Knorretje. 'Denkt hij soms dat hij alles maar tegen mij kan zeggen. Mooi niet hoor. Ik heb hem niet meer nodig. Ik heb nog genoeg andere vrienden. Hij mag blij zijn dat ik hem niet gebruikt heb als boksbal.' O, wat was Knorretje boos!

Na een tijdje werd Knorretje wat minder boos. Vlekkie was altijd een goede vriend geweest, een hele goede vriend zelfs. Je kon met hem onwijs fijn spelen. Zou dat nu voor altijd voorbij zijn? Vlekkie had immers gezegd dat hij nooit meer met Knorretje wilde spelen. Waarom hadden ze toch ook zo'n ruzie gemaakt? Van ruzie wordt toch niemand blij? Alleen domme dieren maken ruzie. Ruzies lossen immers niks op.

Knorretje kreeg spijt van de ruzie, steeds meer spijt. Zo'n spijt dat Knorretje er van begon te huilen. Nooit meer spelen met Vlekkie. Nooit meer. Wat erg! Knorretje zou het zo graag goed willen maken. Maar hoe dan? Hoe dan? Als hij eens naar Vlekkie toe zou gaan en zou zeggen 'het spijt me zo Vlek. Ik heb het echt niet zo bedoeld.' Zou dat helpen? Zou Vlekkie hem dan niet uitlachen? Zachtjes kwam Kitty de stal van Knorretje binnengelopen. Ze zag dat Knorretje hilde.

“Heb je pijn Knor?” vroeg Kitty. “Is er soms wat?”

“Ja,” zei Knorretje. “Ik heb pijn in mijn hart. Ik heb zo'n spijt van de ruzie met Vlekkie. Vlekkie is toch mijn beste vriend. Ja jij ook Kitty. Jullie zijn mijn twee beste vrienden.” Kitty lachte.

“Ik kan er niet om lachen,” zei Knorretje. “Ik vind het zo erg,” Knorretje snikte hevig.

“Ik geloof dat er buiten nog iemand staat, die spijt heeft.” zei Kitty. “Ga maar eens kijken.”

“Huh,” zei Knorretje. “Wie dan?” Kitty zei niets. Knorretje liep wat verbaasd naar buiten. Voor de stal stond Vlekkie. Er lag een grote wortel naast hem op de grond.

“Knor,” zei Vlekkie verlegen. “Ik heb erg veel spijt van de ruzie. Heel erg veel spijt. Wil je alsjeblieft mijn vriendje weer zijn. Ik heb voor jou ook een wortel meegebracht. Alsjeblieft Knorretje, wil je mijn vriendje weer zijn?”

“Ja natuurlijk wil ik weer graag je vriend zijn,” schreeuwde Knorretje blij. “Heel graag zelfs. Daar hoef je echt geen wortel voor mee te brengen. Ja, ik lust hem wel graag, maar het was echt niet nodig. Ik heb ook zo'n spijt van de ruzie. Ik was ook van plan naar jou toe te gaan Vlekkie. De ruzie was mijn schuld. Het was helemaal mijn schuld.”

“Nee mijn schuld,” zei Vlekkie. Wat was Vlekkie blij dat de ruzie voorbij was. Hij straalde van blijdschap. “De ruzie was mijn schuld Knor. Echt waar.”

“Nee, het was mijn schuld,” zei Knorretje. “Ja Vlekkie, de ruzie was mijn schuld. Jij kon er niets aan doen.”

“Jongens, jongens,” lachte Kitty. “Jullie gaan toch niet opnieuw ruzie maken hè? Ruzie over wiens schuld de ruzie was? Wees blij, dat jullie weer vrienden zijn.”

“O nee, we gaan zeker geen ruzie meer maken, hè Vlek,” zei Knorretje. “O Vlek, ik ben zo blij dat we weer vrienden zijn. Ik maak nooit meer ruzie met je, dat beloof ik. Wat is ruzie maken naar zeg. Ik wist niet dat ruzie zo vervelend kan zijn.”

“Nee,” zei Vlekkie. “Ik maak ook nooit meer ruzie. Zeker niet met mijn beste vrienden. Je wordt er alleen maar verdrietig van.”

Wat waren de drie vrienden blij dat de ruzie voorbij was. Ze speelden daarna nog heel lang met elkaar. En natuurlijk maakten ze daarbij niet één keer ruzie.

12. VLEKKIE HEEFT LES

Knorretje en Kitty hadden samen wat gespeeld en lagen in het weiland uit te rusten. Ze keken naar de lucht en naar de wolken die voorbij dreven.

“Ik zou ook zo hoog in de lucht willen zweven,” zei Knorretje. “Dat lijkt me prachtig. Je kan dan alles zo goed zien.”

“Ja,” zei Kitty, “dat kan je daar zeker.”

“Weet je wat ik dan ook zou doen?” lachte Knorretje zachtjes.

“Nee,” zei Kitty. “Geen idee.”

“Ik zou dan stiekem achter zo'n vliegtuig aanvliegen,” zei Knorretje, “en dan ineens voor het raam van de piloot BOEH roepen. Wat zou die piloot dan schrikken hè?”

“Dat zou die zeker”, lachte Kitty. “Het zou ook heel bijzonder zijn. Zo'n vliegend biggetje ineens voor je raam.”

“Ja,” zei Knorretje, “ik zou dat doen, omdat die piloten mij ook wel eens laten schrikken. Lig ik lekker in het gras en dan hoor ik soms ineens BOEM! Ik schrik me dan een ongeluk.”

“Ja,” zei Kitty. “Dat heb ik ook wel eens. De vliegtuigen gaan dan harder dan het geluid en dan krijg je zo'n knal.” Knorretje zweeg even en kneep zijn oogjes een beetje dicht. Zo kon hij nog beter naar de wolken kijken.

“Weet jij waar Vlekkie is?” vroeg Knorretje na een tijdje. “Ik heb hem vandaag nog niet gezien.”

“Nou,” zei Kitty. “Ik weet niet waar hij was, maar nu zie ik hem wel. Kijk daar komt ie.” Vlekkie rende in de richting van Kitty en Knorretje.

“Hèhè,” zei Vlekkie, toen hij zich bij zijn twee vrienden voegde. “Ik heb het maar druk vandaag. Eerst heb ik samen met boer Jan les gehad en nu weer dat rennen.”

“Les gehad met boer Jan?” vroeg Knorretje. “Wat voor les dan? Hoe je kippen moet voeren soms? Raar hoor, ik heb nog nooit een hond een kip zien voeren.”

“Nee”, zei Vlekkie, “Ik heb geen les gehad in kippen voeren. Hoe kom je erbij? Nee, ik heb les gehad in luisteren.”

“Luisteren?” vroeg Kitty. “Heb je dan wat aan je oren?”

“Nee,” zei Vlekkie, “ik heb niets aan mijn oren. Ik heb juist hele goede oren.”

“Waarom moet je dan leren luisteren?” vroeg Kitty. “Ik begrijp dat niet.”

“Ik moet leren luisteren naar boer Jan,” zei Vlekkie. “Als die bijvoorbeeld zegt: VLEKKIE ZIT, dan moet ik gaan zitten.”

“Ja logisch,” zei Knorretje, “dacht je soms eerst dat je dan moest gaan springen?”

“Nee dat niet,” zei Vlekkie, “maar je moet wel goed leren luisteren. Een mensenstem klinkt anders dan een hondenstem.”

“Gelukkig wel,” zei Knorretje, “als die mensen ook al zouden blaffen was ik allang doof.”

“Niet op Knorretje letten,” zei Kitty tegen Vlekkie. “Knorretje heeft altijd wel wat. Wat heb je nog meer geleerd Vlek?”

“Nou volgen bijvoorbeeld,” zei Vlekkie. “Als boer Jan zegt: VLEKKIE VOLG, dan moet ik naast hem blijven lopen.”

“Haha,” lachte Knorretje, “logisch toch. Ik heb daar geen les voor nodig. Volgen is volgen en dan loop je niet de andere kant op. Als ik op jouw les zou zitten, zou ik de beste van de klas zijn. Maar ja, wat wil je ook. Varkens zijn nu eenmaal veel slimmer dan honden.”

“Knorretje!” zei Kitty een beetje streng. “Ophouden, anders krijg je weer ruzie. Alleen domme dieren maken ruzie. Dat zou je onderhand moeten weten.”

“O,” zei Knorretje. “Ik ben niet dom. Ik ben juist heel slim. Ik zeg toch ook niet dat honden dom zijn. Ik zeg alleen dat honden niet zo slim zijn. In ieder geval niet zo slim als varkens. Dat kan iedereen toch zien. Kijk maar hoe slim ik eruit zie.” Knorretje probeerde een slim gezicht te trekken. Dat wilde alleen niet zo goed lukken. Het was meer een grappig gezicht. Kitty en Vlekkie moesten er dan ook hard om lachen.

“Hou nou maar op Knorretje,” zei Kitty. “Wat heb je nog meer geleerd op de les Vlekkie?”

“Nou nog een paar dingen, maar er komen nog meer lessen. Ik ben voorlopig nog niet uitgeleerd. O ja, ik weet nog een ding. Als boer Jan zegt: VLEKKIE FOEI, dan heb ik iets verkeerd gedaan.”

“Dan was het zeker niet echt gezellig voor je,” zei Knorretje. “Boer Jan zei zeker heel veel VLEKKIE FOEI tegen je. Zeker als je blafte. Je hebt ook zo'n harde stem.”

“Nee,” zei Vlekkie. “Boer Jan was juist heel tevreden over me. Hij zei heel vaak VLEK-KIE BRAAF tegen me. Dat betekent dat je het goed doet.”

“Hm,” zei Knorretje. “Vlekkie braaf. Het klinkt alsof je tegen een gek praat. Zeg Vlek als je boer Jan moet volgen, moet je dan ver volgen? Door een bos bijvoorbeeld?”

“Niet door een bos,” antwoordde Vlekkie. “Ik moest boer Jan over een grasveld volgen. Het was maar een klein stukje.”

“Wat makkelijk zeg,” zei Knorretje. “Dat kan ik ook wel.”

“O ja?” zei Vlekkie. “Probeer dan maar eens te volgen. KNORRETJE VOLG.”

“Wat Knorretje volg,” zei Knorretje. “Wat moet ik dan volgen? Een koe in de wei soms?”

“Nee, mijn staart,” zei Vlekkie. “Volg mijn staart maar.”

“Moet ik jouw staart achterna lopen?” vroeg Knorretje. “Ik kijk wel uit.”

“Nou dan blijf je gewoon naast me lopen,” zei Vlekkie. “Knorretje volg.” Vlekkie begon te lopen en Knorretje liep keurig naast Vlekkie.

“Wat makkelijk,” zei Knorretje. “Dat kan zelfs een ezel.” Ineens maakte Vlekkie een scherpe bocht naar rechts.

“Knorretje volg,” zei Vlekkie. Knorretje was al een stukje doorgelopen. Hij liep hard om Vlekkie weer in te halen.

“Hèhè,” hijgde Knorretje. ‘Wil je wel eerst waarschuwen voor je een bocht neemt. Anders loop ik de verkeerde kant op en moet ik hard lopen om je weer in te halen.’

“Dat hoort bij de les,” zei Vlekkie. “Je moet goed naar de baas blijven kijken. Zo gaat het goed. Knorretje braaf.” Knorretje hield ineens stil.

“Baas? Knorretje braaf?” zei Knorretje. “Je bent mijn baas niet. Ik hou er mee op hoor. Straks denk je nog echt dat je mijn baas bent.”

“Jammer,” zei Vlekkie. “Ik vond het wel leuk.”

“Dat kan ik begrijpen,” zei Knorretje. “Knorretje braaf! Het lijkt wel of je tegen een idioot praat. Vlekkie foei, dat kan je beter zeggen”

“Ho maar jongens,” zei Kitty. “We gaan wat anders doen. We gaan tikkertje spelen.”

De drie vrienden speelden nog lang met elkaar en hadden daarbij veel plezier. Pas toen het donker begon te worden, liepen ze naar huis en deden ze zich te goed aan hun volle voederbakjes

.